

Smrt Ivanova

(Mt. 14,1; Mrk. 6,14; Lk 9,7).

Brakolomica na kraljevskom prijateljstvu Herodovu, Herodijada mnogo je postigla. Ivan Kristitelj leži svezan u zatvoru, jer se usudio njezino brakolomstvo nazvati grijehom. Ona je udarila propovjednika pokore po ustima tako, da je ušatio.

Ali nije imala mira, jer je Ivan živ, makar i u zatvoru. Ona bi ga rastrgala i ubila, ali ne može, jer ga baram na oko štiti njezin muž. On se propituje i savjetuje o Ivanu i k njemu zalazi u zatvor. Ona se boji, da će ga Ivan predobiti. Mrzi ga, i premda je u zatvoru, boji ga se. Na sve moguće načine pokušava, da muža skloni, da ga osudi na smrt. A Herod zapovijeda, da Ivana čuvaju, da mu se ne dogodi ništa zla.

Herodijada je imala razloga, da drže pred golurukim Ivanom Kristiteljem. Otvorena riječ Ivanova imponira Herodu. Prvi puta se susreo s jednim čovjekom, s karakterom, pravdnikom, svecem, koji mu je stao na put. Htio ili ne htio, on je u njemu pobudio veliko poštovanje. Imao je pred sobom čovjeka žive vjere i pravedna osjećaja, a njega poštuje svatko. Tako i Herod Ivana. On ga privlači kao magnet, zato ga često posjećuje. Mnoge njegove savjete uzvraća i uopće ga rado sluša. Olakšava mu okove i ublažuje zatvor. K njemu su smjeli dolaziti njegovi učeni. Preko njih je on u vezi s Mesijom i s narodom. Herod štiti Ivana, koliko može, pred zlim napadajima. Zato žena imade razloga da drže.

Ali ipak dolazi čas mraka. Žena neizmerno mrzi Ivana i vrebala priliku, kako će ga uništiti. Sve brižno sprema. Bestidna brakolomica pripravlja vlastito dijete, kako će pomoću njega svoje postići. Ona dobro pozna svoga sjetinog muža.

U raskošnom dvorcu, koga je sagradio njegov otac, slavi Herod svoj rođendan. To pravi Izraelac nije običavao, jer je to dan, kad ga je u mukama rodila majka; dan, kad je on neistinj stajao u dolini suza, natovaren istočnim grijehom. Pravi Izraelac slavi dan obrezovanja, kad je dobio svoje ime i postao članom izabranog naroda. Herodova slava rođendana je dakle sablazan.

Sama svečanost je sablazan. Slavi je Herod kao da je poganin. Uglednici dvorca i vojske, odličnici Galileje i glasoviti muževi, leže na jastucima. U sredini među njima je Herod. Glave su im ustajane, glasovi se uspinju sve više i više. Vino je učinilo svoje. Tada se dogodilo nešto neobično. U raspuštenom odijelu ulazi mlada, cvatuća, lijepa plesačica, Saloma, kćerka Herodijada, koja je nesvjesno s majkom napustila svoga oca. Ona pleše.

To nije bio ples ni po načinu ni po pristojnosti, kako ga pozna Izraelac, koji se vrši i kod bogosluzja. To je ples, koga plešu sjetlini narodi na Istoku. To je ples, koji tjera krv u žilama i zar u požudno lice. Ona pleše tako, da društvo oko stola hvata omama, da se muševci oko stola nagibaju i hoće da očima progutaju plesačicu. I Heroda hvata slabost. Sjetlinost mu je zarobila i dušu i tijelo. Za-

borovao na Ivana u zatvoru. Razdražen i opojen poviče: »Traži od mene, što hoćeš, ja ću ti dati!«

Plesačica je dobro žula. Ona je na svom cilju. Kraljevskom palačom zavri povlađivanje. Nitko nije oduševljen kao kralj. Zato poče i dalje: »Dat ću ti što zatražiš od mene, makar i polovicu kraljevstva!«

Umorna plesačica zastane, a majka kralj nje joj šapne: »Traži glavu Ivana Kristitelja!« Kćerka dostojna svoje majke ne oklijeva ni časa. Saloma pristupi kralju i ne moli, nego zapovijeda: »Ja hoću, da mi ovaj čas na zdjeli dadeš glavu Ivana Kristitelja!«

Kralju je kao da ga je udario grom iz vedra neba. Otrijeznio se i uozbiljio. Sv. Pismo kaže: »Postao je žalostan«. Probudila mu se savjest. Zaplakalo je u njemu ono što je dobro. On mora žrtvovati plesačicu čovjeka časnoga, pravdnoga, svetoga, koga je iskreno poštivao. Oči sviju gostiju su u nj napeto uperene kao da ga pitaju: Zar će Herod zbog svoje riječi počiniti takav zločin? Svoju »bijelu kraljevsku haljinu« mora preinačiti u čuvari. Svoju čast ne smije izgubiti. Sv. Pismo kaže: »Zbog svoje zakletve i gostiju« dade Herod zapovijed, da se odrubi glava Ivanova.

U tamnici sjedi Ivan na smrt osuđen. Da li on sluti svoj smrtni čas? Njegova je duša neprestano kod ućudjenog Mesije. Za Njega se je on mučio i borio. A sada u tamnici ne misli na sebe, nego da li je Isusu uspjele da predobije narod? Prije nekoliko mjeseci već se kod Jordana Ivan tužio: »S neba je došao i vi ne imate Njegovu svjedočanstva«. Odkako sjedi zatvoren, čuje sve žalosnije glasove. Kad bi samo on mogao pomoći Mesiji, dao bi krv svoga srca za Njega.

Na hodniku su šeznavjali koraci. Stražari unilaze. A među njima je krvnik sa sjekirom. Ivan vidi, da mu je kucnuo posljednji čas. I gledaj, on ne drže. Nit se ne tuži niti jadikuje. Ivan znade umrijeti. Mirno polaže svoj glavu na panj.

Na zdjeli, kao kakvu hranu, pružile ženi mrtvu glavu. Krvočno mačka pleše sa žrtvom. Sv. Ivan Hrisostomov pun pravdnoga gnjeva kaže: »Tako ludnje žena, koja je pred njim, prorokom, morala pasti na koljena, jer je bratio njezinu čast« (Hom. I. Mt. 48). Strahotali Nisu li mrtve oči Ivanove neprestano probadale ženu ubojicu i opominjale na kaznu i sud? Sjetilosti, neuredno uživanje i oholost nepravedno pogubiše pravdnika.

HVALI GOSPODA, KĆERI SIONSKA

Hvala Ti, Gospode, za duše, koje su me istinski voljele
Hvala Ti, Gospode, za rane, koje su me jako, jako boljele.
Hvala Ti, Gospode, za osmeh i suzu u mom oku.
Hvala Ti, Gospode, za tihu radost i tugu duboku.
Hvala Ti, Gospode, za nježni cvijet i oštar trn na momu putu.
Hvala Ti, Gospode, za svaku riječ — ljubaznu, blagu i ljutu
Hvala Ti, Gospode, za jutna rana, puna svetih nadanja

Hvala Ti, Gospode, za umorne dane, pune stradanja
Hvala Ti, Gospode, za teške kušnje i noć kasnu mnogu.
Hvala Ti, Gospode, za svjetlost i za borbu, što je nadah u Tebi, svom Bogu.
Hvala Ti, Gospode, za plodove što sam ih u svom životu brala.
Hvala Ti, Gospode, za njih, jer po molitvi drugih, Tvoja ih desnica dala.
Hvala Ti, Gospode, za sve milosti, koje sam primila, mnogoput ih cijeniti nisam znala.
Hvala Ti, Gospode, za sve, što mi je Tvoja sveta ljubav dala.

Što znamemo o Bogu iz Objave?

Iz objave znamo, da je Bog naš otac. Isus Krist nas uči moliti: »Oče naš, koji si na nebesima«. Boga zovemo svojim Ocem, jer mu zahvaljujemo svoje bitisanje i svoj život, i jer od Njega dobivamo sve potrebno za život, kao što je stan, hrana, odijelo, zrak, svjetlo, voda i t. d.

Iz objave znamo, da je Bog punina svakoga bitka. Svoju definiciju izjavio je Bog Mojsiju. Mojsija reče Bogu: »Evo, ja ću ići k sinovima Izraelovima i reći ću im: Bog otaca Vaših poziva me iz vama. Ako mi reku: kako mu je ime, šta ću im kazati?« Bog reče Mojsiju: Ja sam, koji jesam. Ovako kaže sinovima Izraelovim: »Koji jest, posla me k vama« (II. Mojs. 3,14). Ja sam, koji jesam, znači: koji nisam počeo, niti ću prestati, nego sam vječan, nepromjenljiv, biće nužno, biće samo od sebe.

Iz objave saznamo, da je Bog stvoritelj svega. I knjiga Mojsijeva počima riječima: »U početku stvori Bog nebo i zemlju« (1,1). I sada siljeđi opis stvaranja: »I reče Boga: neka bude svjetlost, i bi svjetlost! Neka bude vodu pod vodom i neka nastavlja vodu od vode. Neka se sberu vode što je pod nebom na jedno mjesto i neka se pokaže suho. I suho nazva Bog zemlja, a zborišta vodena more. Neka pusti zemlja iz sebe travu zelenu i drvo rodno. Neka izvede zemlja bića živa po vrsti njihovoj, stoku i životinje. Načinom čovjeka na sliku i priliku stvorio. I

pregleda Bog sve, što je stvorio i bijaše veoma dobar«.

Iz objave saznamo, da je Bog ne samo stvoritelj, nego gospodar i kralj sviju stvari. On je propisao zakone nerazumnoj prirodi (Ps. 148,6). On je propisao zakone razumnim stvorovima upisavši naravski zakon u srca njihova i daviši zakone na gori Sinaju po Mojsiju, i zakone na gori blaznatava po Isusu Kristu (Mat. 6). On je kralj nad kraljevima i gospodar nad gospodarima, kralj vječnosti (Tob. 13,6). On jedini ima besmrtnost i prebiva u svjetlu, kojemu se ne može pristupiti (I. Tim. 6,16).

Iz objave saznamo, da je Bog neizmerno sretan i da je izvor svake sreće u vječnosti. »Ja ću biti blažen tvoja vrlo velika«, rekao je Bog Abrahamu. A tako govori i svakom od nas.

U NAKLADI salezijanac naknednož zaveda Don Bosco u Tokiju nedavno je izišao prijevod četiriju Evanđelja na očuki japanski jezik. Ovi prijevodi je priredio Salezijanac o. Frederico Barbato u sudskoj i iznauknom profesicijom Lutzon Ogata, O. Barbato sada prireduje prijevod Djele apostolskih i poslanica. Inače izdavač je don Bosco izdala je u vremenu od 1946.—1949. ukupno 103 knjige u 438.000 primjeraka. Ista kuća izdaje i mjesečni časopis pod naslovom »Katolički Život«.

»Kad sam vapio Gospodu, ustikao je glas moj i oslobodio me od omča, koji mi se približavahu i pozvao ih je onaj, koji je prije vjekova i nastaje u vjeki; Gospodu preputi brige svoje i on će te obraniti« (Ps. 54, 17—23).

Prava pobožnost

Ne govornimo ovdje o onima, koji hoće da služe dva gospodara, i koji se pod plaštem vanjske pobožnosti odavaju svim svjetovnim radostima. Govornimo o onima, koji imaju pravu volju, da prionu jedino uz Boga i od ovih mnogih praktički ne znaju, u čemu sastoji služba Gospodinu i na koji način mogu sigurno i lako vršiti svoje dužnosti. Ima ih, koji propuštaju ono, što je najvažnije u duhovnom životu i vječaju su za stitnice, koje im mašta rade kao velike stvari, a ima ih, koji zaboravljaju, u kakvo su žalosno stanje dospjeli po istočnom grijehu, pa se trude oko nedostizivog ideala, savršenstva, i zamalo padaju u kiculost, bojazljivost i žalost. I jedno i drugo preprečuje nam put kreposti, pa dugogodišnje stremljenje mnogih duša dade se okarakterizirati: Apostolovim riječima: »Cijelu noć smo se trudili i njesmo ništa ulovili«. Da, oni su se trudili po noći, jer ih nikakovo svjetlo nije vodilo odozgor, a na putu do savršenstva kao i u svakom drugom poslu nije dosta samo dobar volja, nego i znanje, kako da ga izvede. Treba namte da znamo, u čemu je prava pobožnost, koja vodi dušu već ovdje na zemlji do sjedinjenja s Bogom i do pravoga mira, a tamo na drugom svijetu do vječnoga spasenja. Treba da znamo, u kakvom smo mi odnosu prema Bogu, i da iz toga odnosa izvedemo svoje dužnosti prema Njemu. Bog je naš stvoritelj i prema tomu naš gospodar i učitelj. On može s punim pravom da po svojoj volji raspolaže s nama, sa svime, što je naše, s našim mislima, željama i djelima. No u svojoj dobroti nije On htio da ostane samo Gospodar, nego hoće da bude i Otac i Spasitelj naš, i toga niču naše dužnosti prema Njemu.

Naša je prva dužnost, da se potpuno podvrgnemo Njegovom vrhovnom Gospodstvu i Njegovu zakonu. Zato kaže sv. Franjo Saleški: Pobožnost nije ništa drugo, nego sklonost i spremnost činiti sve, što je Bogu milo.

Druga naša dužnost prema Bogu, kao Otac i Spasitelju, jeste ljubav i odanost. Ne smijemo dakle u Bogu gledati tvrdoga i strogog gospodara. Takvo se mišljenje protiviti istini i časti Božjoj, i može biti za neke izvrste tjeskobe i nemira.

Pravo je pobožan dakle onaj, koji Bogu služi neograničeno i odano, iko suzbija sebe, ljubuje, te se potpuno povjerava dobroći Božjoj. On Bogu ljubuje, klanja Mu se, moli Mu se, podlaže svoju volju Njegovoj volji i strpljiv je u patnjama. Irena, bliznjama drži se pravila kršćanske pravdnosti i ljubavi, a protiv svojim slabostima bori se hrabro i ustrajno, i nastoji, da u svojoj duši uvede onaj lijepi poredak, koji je grijehom bio razoren.

To je prava pobožnost. No pojmljivo je, da se ta pobožnost ostvaruje u različitim stupnjevima. Velika je razlika između najnižeg stupnja, u kome se čuvamo da ne padnemo baš u smrtnu grijehu, i one savršenosti, kada i u najsitnijim stvarima svladamo svaku nesavršenu želju. Doći do takve savršenosti bila je zadaća najvećih svetaca za cijelog njihovog života. Tom se stazom korače polagano, i nije svakom dano, da dođe do cilja, iako treba da svi k njemu teže. Kad nam Spasitelj kaže: »Budite savršeni, kao što je savršen Otac naš besikis, to znači: Težite k onoj savršenosti, koja je tako odlična, da nikad ne ćete moći kazati: Ja sam je polučio.

Na putu k savršenstvu nalaze se dvije zapreke. Prva je neha. Mnogi su kršćani zadovoljni sa soom, kad učine ono, što je za spasenje baš nužno. Malo se brinu, da Bogu na savršeni način iskazuju ljubav i podložnost.

Druga je zapreka neznanje. Ima ljudi, koji lakreno teže k savršenstvu, ali ne znaju, kako da to težnju ostvare, pa si u tom neznanju zadaju različite dužnosti, koje premanjuju njihove snage i ne stiažu se s namakanja Osim toga, napori postaju im nesplodni i osim toga gube unutarnji mir duše.

KATOličKO ŠVICARSKO UDBUZE-
NJE za zaštitu djevojačke održalo je svetu
godišnju skupštinu u švicarskom
Luernu. Za novu predsjednicu udruženja
je izabrana sda. Yvonne Darber.

Brbljavost

Zabraati, ako moćes, srebrnim listovima breze da ne sušite, kad ih vjetar pokreće. Zaveš brbljava usta; ona će si naći jači, novi, nemirni život.

Govor je doduše živ izraz misli, naravno saobraćajno sredstvo među ljudima. On je sredstvo, kojim se izmjenjuju misli, želje i osjećaji. Jedan imade toga više da iskaze, a drugi manje. Jedan je u tom šteti i šteti, drugi svako stvar, svjetle nega, li se reče. Drugi namazja svoje riječi punom rukom kao da je te srebro, nikalji, bakar ili još manje vrijedna kovina. Baš zbog toga previelkog propisavanja, nikako ne može biti zlato.

Smiljeno li koristi rasipnika? Smiljeno. Dapače bismo ga normalno stavili pod nadzor. Rasipavanje morale vlastitog dobra je nepravda i optca šteta. Tako je to i s brbljavim.

Što je neko dobro dragocjenije, to se mora s njime bržnije postupati i revnije ga čuvati. Govor je najodličniji Božji dar, za čovjeka, razumne biće, namazjalija osobina koje nema nijedno drugo stvorenje. Zato je slozaba toga dara tako štetna i opasna.

Tko mnogo govori, taj je rasipnik: svoga znanja, svoga duha, svoga spoznanja ili u nestajku svega toga, rasipnik je svevih pluća. Osim toga, tko mnogo govori, mnogo se mora i kajati. Rijetko se tko pokajao zbog šutnje.

Pogrešno je mnogo govoriti, jer bujica riječi obično ne daje ni jasnoće ni razumljivosti. Razbacivanje mnogim riječima je razumljivo samo onima koji neka goni na to velika umišljena samosvijest. Već i Sv. Pismo govori: »U mnogim riječima nije lako biti bez grijeha.« i Psalmista kaže: »Odlučio sam svoje puteve čuvati, da ne počim nikakve pogreške svojim jezikom, zato sam metnuo stražu na svojima usta i vrata uz svoje usnice.« To znači, da će svaku misao svoja srca i svaki brz pokret svoje čudi naprijer razmotriti i ispitati, nego li je riječima izneso.

Zalostni su ljudi mnoge riječnosti, a to su: ispravnosti, koja sama sebe rado sluša; a ti čelavi, koja daje i traži novosti i s vrlo malim i mnogobrojnim se stvarima zadovoljuje; oholost, koja se nadima s mnogim znanjem, a konačno svršava s površnošću, a ta pak nikada ne pronikne u dubinu vlastita srca, nego pokriva svoje siromaštvo brbljavim, svoje vrijeme uzalud gubi i drugima ga krađe.

Osim toga brbljavci su ljudi bez diskrecije, ne znaju čuvati tajne ni čast drugima. Oni su bez takta, urednog ponašanja; oni su bez mudrosti i ljubavi. Treba se bojati ljudi i uklanjati im se, koji su brza i previše okretna jezika; koji su znatiželjni i indiskretni, jer oni moraju neprestano nove predmete skupljati za svoj jezik. Oni iznevjeruju i svoje najbolje prijatelje, a sami sebi najviše škode. Oni su opasni i sebi i drugima.

Sv. Pismo kaže: »Mnogi su već poginuli od maza, ali ne više nego od toga izreka.« (Prop. 28.22). »Tko misli, da je bogobojazan, a svoj jezik ne zna ograditi, njegova je pobožnost isprazna.« (Jak. 1. 26).

Najuspješnije sredstvo proti ovj manji jest posve šutjeti. No to se ne smije uvijek primjenjivati, a nije to ni ispravno ni savršeno. Već i Sv. Pismo govori: »Ima vrijeme, kad se šuti i vrijeme, kad se govori.« (Prop. 3. 7). Mjesto je onaj, koji znae, kada treba šutjeti, a kada mudra ograniči svoj govor. Prava i istinita čednost kaže, kad je pravo vrijeme za pravi riječ u pravoj mjeri i na pravi način. Ona nas uči visoku umjetnost samograničenja našeg govora.

Sv. Pismo daje zgodnu opomenu: »Jesi li kada promatrao čovjeka, koji je bilo prebrz u govoru? Od njega prije osjećuje ljudosti, nego li bolje stvari.« (Prič. 29.20).

Međutim uz dobru volju, i uz pomoć milosti Božje, i ovdje se daje pogodno. Imna slučajeva, kad smo dužni mnogo govoriti, a to je onda, kad to traži od nas naše znanje ili služba; kad treba nastupiti u obranu najvjetitijih načela naše vjere ili čudored ili za dobro i lijepe. I tada treba da nas obuzdava mudrost i samosavladavanje i nauči nas pravoj mjeri. Sv. Benedikt veli u svojim redovničkim pravilima, da se iz ljubavi k šutnji i iz kreposti treba kadkad sudržati i od drugoga govora.

Onaj, koji mnogo govori, a ne traži to od njega njegovo zvanje, alijan je staklenim modernim predmetima, koji služe samo za ureš u arhitekturi i svojom šarenom silikovitšću jako se sviđaju vjernicima, ali ih i smetaju u pobožnosti.

Bl. Toma Kempene kaže: »kako je dobro i blaženo: šutjeti o drugima; ne vjerovati sve bez razlike i lakoumno dalje pripovijedati; malo njima se očitovati, ali uvijek tražiti sebe kao poznavaoa srca

Katolička Crkva kao građevina

Jednoga dana pope se Isus na brdo, da propovijeda mnoštvu, što je bilo se Njijm. Kad je sjeo, pristupije Apostoli k Njemu. On otvori usta svoja i učeše. Izvanjska silka ove propovijedi na brdu uzorak je Crkve; gore Spasitelj sa svojim Apostolima, koji uči; dolje mnoštvo, koje Ga sluša.

Kad je Crkva, koja je tada bila u nastajanju, počela malo pomalo poprimiti oblik, zidana je prema ovoj slici: na vršku stoji Petar, zamjenik Kristov poslije Njegovog povratka k Ocu, a poslije Petrove smrti njegovi nasljednici, pape; sa strane im biskupi. Njima je Spasitelj rekao: »Kao što je Otac poslao mene, i ja šaljem vas (Iv. 20. 21). Kad je Petar po Božjoj volji i odluci udario svoje biskupsko sjedište u Rimu, ondašnjem glavnom gradu svijeta, to je zakoniti rimski biskup zakonita vidljiva glava Crkve. Rimski biskup imade vrhovnu upravu nad čitavom Crkvom; nad svim kršćanskim općinama, a također nad svim biskupima. On s njima tvori Učebu Crkvi.

I kao što je kod postojanja Crkve svaki od Apostola u spofazanju s Petrom tražio djelokrug svoga rada, tu učio ljude, kršćavao i dijelio Sakramente; kao što je svaki od njih, kad je narasla kršćanska općina, posvećivao svećenike kao svoje pomoćnike u brizi za duše, tako i sada svaki biskup pod vrhovnim nadzorom Pape upravlja jednim određenim djelokrugom, koji se zove biskupija ili diocesa. Tako i sada biskup posvećuje svećenike kao svoje pomoćnike u dušobrižništvu, daje im određenu općinu svoje biskupije ili im povjerava na odgovornost neki dio grada. Takvu kršćansku općinu zovemo župa, i trebalo bi, da članovi župe poznavaju svi jedan drugoga i međusobno dijele radosti i boli kao jedna velika obitelj, tako da oni, koji stoji izvana, moraju reći: »Gledajte samo, kako ljube jedan drugoga!«

Takav izgleda razvoj Crkve, orisan u kratkim potezima, s jedne strane. Pro-

motrimo ga i s druge strane. Sv. Pavlo pisao je Efežanima (2,19—23): »Ti ste sudarajući svetih i ukučani Božji, nasizani za temelje Apostola i Proroka, a ugošni kamen jest sam Krist. Na Njemu je sva građevina slozeta i raste za sveti hram u Gospodinu. U ovoj živoj zgradi Božjoj i svaki je od nas jedan građevni kamen. Mi smo to postali kraćenjem; krsćenjem ljudi postaju članovi Crkve. I to ne samo izvana ili dogovorom, kao što se na temelju vanjskih obreda postaje članom svakog udruženja, nego stvarno i štetno. A Krsćenik pripada Crkvi kao loza trsu. Sok trsa kruži svim lozama; tako isto i milost svim članovima Crkve. Dakako, krsćenik ne smije sam prekinuti milosnu povezanost s Crkvom.

Promotrimo i to, što mi zahvaljujemo našoj svetoj Crkvi. Uzmiemo da Crkve za čas nema na svijetu... Isus bi bio za nas uzalud umro; On bi nam uzalud zastupio milosti; ne bi bilo nikoga, koji bi te milosti primjenjivao. Zato hvala Gospodinu, koji je osnovao Crkvu, koji je svojim čudomom miru drži, i koji nas je pozvao u ovu svetu Crkvu. Zato bezalostno poslušaj, i usto veseli i spremni poslušaj milost Crkvi. Ona ne traži ništa, nego Božju čast i našu sreću. Zato nadajte predoruđu prema svećenikima kao pred oruđem Duha Svetoga pri djelejuju milosti. Pa i onda, kad nam se svećenik ne dopada. I ti nisi sudac, njega će suditi Bog; a ti ga časti radi njegove svete službe, jer je on poveljen i njega ti je postavio Bog (Alban Stolz). Na koncu mnogo, mnogo moliti za dobre svećenike. Svećenikima je potrebna velika milost, da ne oslabe žaru za duše. Neka pripreta radnica u Mjünsteru u Westfaliji s godine na godinu molila je svake subote na večer sa svojom obitelji krunicu za dobre svećenike. A u dane svećeničkog ređenja davala je svaki put, da se izreče jedna sv. Misa na tu nakanu. Zaista valjani član katoličke Crkve!

Obnova katedrale u Beču

Koncem rata god. 1945. dne 12. travnja teško je stradala od požara poznata bečka katedrala sv. Stefana. Najteže je bio oštećen tako zvani Albertov kor, sagrađen god. 1340. za vrijeme vojvode Alberta II. Tom je prigodom nastradao i »Pumerin«, glasovito bečko zvono, saliveno godine 1711. od 180 turskih tonova. Teško je oko 20. tona. Spada među najveća zvana u Evropi.

Nakon rata nastojali su austrijski katolici, da se znanjenita i glavna njihova katedrala čim prije popravi. Doprinosili su u tu svrhu i teške žrtve, no kršćansko srce, koje ljubi svoju crkvu, ne preda pred poteškoćama. Albertov kor je konačno ljetos popravljen i obnovljen. Zvono se preliveno. Obnova je katedrale svečano proslavljena ove godine dne 26. i 27. travnja. Svečanostima je prisustvovali Nuncij, a u domaćeg nadbiskupa Kardinala Innitzera

skoro svi austrijski biskupi, predstavnici svezne i domaće vlade, diplomatski kor i nebrojne tisuće pobožnog naroda. Sv. Otac Papa održao je na adio propovijed, konačno blagoslovio skupljeni narod. Za obnovu katedrale imade naročite zasluge katedralni župnik. Posebno je on u svojem govoru naglasio, neka »Pumerin« zvonik pozivlje na molitvu za mir u domovini i u cijelom svijetu. Kad je to oskrvno zvono zabrulljalo, orosile se se očj svjeto prisutnih. Svi su bili ganuti tom osobitom proslavom.

U ŠVICARSKOJ OPATIJI Hauerite blizu Fribourga održan je studijski sastanak, na kojem se je raspravljalo o kršćanskoj umjetnosti. Sastanak je sazvala akademija sv. Luke, a na sastanku su uzeli učešća mnogi katolički arhitekti, slikari i kipari te predstavnici crkvene hijerarhije.

PODIZANJE SREBRNI PIR

Nedjelja je bila, još svježe ljetno jutro, a ipak sa znacima vrućeg dana, kada na njivama žilo žuti, pucketa i zrije. Pohurila sam k Misi, prije nego pritisne žega. Na trgu pred crkvom prodavala je mala, rumena Sestintanka svježe ciklame sa Sijemena. Hitjela sam kupiti od nje nekoliko kitica mirisnog žumskog cvjetča i položiti pred nego Male Svetice, kao uzvrat za ručicu, koju mi je ovih dana dobacila s neba. Dok sam brojala novac da platim malo, opazila sam pred crkvom skupinu od dvadesetak ljudi. Njima je pristupio muž u pratnji žene i rekao: »Moramo požuriti, svećenik čeka, pa kako su oni na to unisli u crkvu, pošla sam za njima, da ih zaštitim Božjom.«

Kleka sam u klecala polutarne crkve i opazila da u svetište ulaze oni, koje sam pred crkvom vidjela. Muž i žena su klekali na klecala podno oltara, iz njih dvije vrlo mlade djevojke i par svijeta, valjda muž i žena. Ostali iz te skupine postavili su se s desna i lijeva. Skoro u isti čas rasvijetlilo se svetište, s kora su zabrulljale orgulje i svećenik zaognut u svečani pluvijal pristupio je k oltaru.

Orgulje su zamuknule, svećenik je počeo govoriti.

Obraćajući se mužu i ženi, koji su klekali odijeljeni od svih ostalih, podsjetio ih je, kako su prije 25 godina pristupili u isti ovaj Božji hram i zakleli se na vjernost do groba. Govorio im je o putu ži-

vota, kojim su prošli od onoga dana, kada su poveljali svoje živote u nerazrvalom sedmom Sakramentu. Sigurno je bio njihov prijatelj, jer je poznavao i spominjao brige, koje su dijelili, napose, koje su u zarame, o potpurnju, koji su jedno drugome bili, govorio im je o rodostima i žalostima preživljenim, o vjernosti i ljubavi, o Gospodinu, koji je nad njima bio i blagoslovio im brak s tri djevočice. Zazivao je nad njih blagoslov Svemogućega, i u svojoj čestitki želio, da im Bog bude i dalje u pomoći.

Nije bilo sunnje; slavio se srebrni Pir na skroman, ali ispravan način: u zahvaljivanju i molitvi Bogu.

Tada se je svećenik obratio mladima, koji su klekali iz svečara. Čestitao im je na vrijednim i čestitim roditeljima, mladim ženj savjetovao, da ide majčinim stopama, i napomenuo, da će Presveto Srce, kojemu su roditelji posvetili obitelj, biti im pomoć i branik na svim stazama života.

Dok je svećenik izgovarao obred srebrnog vjenčanja, morala sam misliti na te ljude, koje sam prvi puta vidjela. Učelodolje je skromnog ali urednog i toplog doma, kojega, vjero uzorna žena i mati, kako pomalo ubrudenj idu u crkvu, smješkaju se jedno drugom puni međusobnog povjerenja u tom ljetojnom jutru, a sjećaju se proljeća i raduju smirenoj, zlatnoj jeseni. Činilo mi se, da poznajem blistavi sjaj njihovih duha, koje dnevne tegobe

MILOSRDNI SAMARITANAC

Gospodin, osamljeni i falosni bili smo mnogo puta, a Ti si zastao, da velikom utjehom ovijes naše boli.

Bili smo napušteni i sirote, a Ti si progovorio našem srcu u časovima, kada je bilo daleko razumijevanje ljudi.

Ispravni bili smo kretućebož sili, a Ti si pogledao na naše rane.

Znao si, ako smo i šutjeli, što žeda naša duša.

Razumljiv si isto tako gorčinu vapaja kao i težinu klonulosti i šutnje.

Milosrdni Samaritanče, Ti, koji zdravlje nosiš bolesnima, snagu sustalima, život umrućima. Ti dolaziš pred svakoga od nas, da nam pokloniš svoja pomoć.

Mnogi Tebe ne prepoznaju kod ovakva susreta, jer ne osjećaju milinu Tvoje blizine.

Neki se kriju pred Tobom zaplašeni, jer ne će da priznaju Tvoju veličinu.

Alli mi, koji Te osjetili u sasu naše beznadne tuge — mi, koji smo prullili ruke Tebi, kada nije bilo stvorenja uz nas, koje bi nas moglo pridrići i smriti — mi te poznavamo. Najbolji, sagibarno čelo pred Tobom i hvalimo Ti:

— Blagoslovljen, koji dolaziš u ime Gospodine! — Hosana Tebi, Isuse!

U ENGLSKOM GRADU Manchesteru preko 20.000 katolika je sudjelovao u procesiji, koja je punih pet sati protizila ulicama ovoga grada oblazeći gotovine župne crkve. Procešiji su sudjelovali i katolici ostalih narodnosti, koji su nastanjeni u Manchesteru, i to u svojim nacionalnim nošnjama.

Da budem takova, kakova jesam

Proslavljeni francuski zrakopilavac i pjesnik Antoine de Saint-Exupery sastavio je za svoju ženu Consuelo, nešto prije nego što je poginuo u prolom ratu, Molitvicu, i zamolio je, da je izmolj avako veće. Molitva je isto toliko njezina koliko i srčana, isto toliko toliko iskrena i istinita:

»Gospodine, ne isplati se, da se previše mučiš. Ostavi me naprosto ovakvu, kakva jesam. Čini se, kao da sam u malim stvarima tašta, ali u velikim sam stvarima skromna. Čini se, kao da sam u malim stvarima sebična, ali u velikim sam sposobna dati sve, pače i svoj život. Često se čini kao da sam u malim stvarima nečista, no sretna sam samo u čistoti.

Gospodine, učini me uvijek sličnu onoj, koju moj muž gleda u meni. Gospodine, sačuvaj mog muža, jer me on zaista voli i jer bih bez njega svuđe osiročilo; ali učini, Gospodine, da umrnu prvi od nas dvojje, jer se on čini vrlo jak, a ipak se jako plaši, ako ne čuje, da li po kući štopočem. Učini, da u njegovoj kući uvijek štopočem, pa čak ako moram od vremena do vremena štopož i razbiti.

Pomози mi, da ostanem vjerna i da ne vidim one, koje on prezire ili mrzi. To bi mi donijelo nesreću, jer je on svoj život gradilo na meni. Čuvaj, Gospodine, našu kuću! Troja Consuelo. Amen.

ne mogu zamračiti. Možda je taj muž jedan od rijetkih i današnjih, koji je shvatio i prihvatilo velike riječi: »Muževi, ljubite svoje žene, kao što Krist ljubi Crkvu svoju.«

Nakon što je svećenik blagoslovio tu dragu obitelj, započela je Misa. S kora je ženak zbor zapjevao »Kyrie«, a nešto kasnije »Gloria«. Njezina je to bila kompozicija, kao da je žena komponirala. Okrenula sam se kuru. Jedna od naših muzikalnih stera sv. Vinke dirigirala je zborom, druga se sjedjela za orguljama. Za Prizikanje razlili su se crkvom slatki zvuci Schubertove: »Ave Maria«.

Nije li te dirigenatica na kuru jedne od sauzenica svećerinih? Nijesu li obje još kao djevojčice voljele Schubertovu glazbu, pa danas ona, koja se posvetila Bogu i muzici, pozdravlja svojom kompozicijom s kora ženu-majku i budi sjećanje na dragu kapelu, samostanske hodnice, školu, vrst?

Prošlo je Podizanje. Zbor je pjevao »Agnus Dei«. A tada, — tada, — no skoro mi i ne čete vjerovati, — od nekake postrojnice, možda iz krsćenje izišla je djevojčica. Činila se kao malen, nježan anđeo s neba. Mislila, nije joj bilo više od 6 godina. Bila je obučena u bijelu, dužu opravicu, a velom i vjenčanicom na zlačanog koci. Sklopiljena rutica, ali sigurnog koraka popela (Svršetak na 4. str.)

X. NEDELJA PO ĐUROVIMA

10. VIII. 1952.

Današnje sv. Ewangelije (Luca 18, 9-14) donosi priču Isusovu o farizeju i cariniku. Obavda su ušli u храм, da se mole. Carinik je bio oblik zahvaljivao Bogu, što je bolji od drugih i hvalio se svojim dobrim djelima. Carinik je stajao izdaleka, nije se ufao podignuti oči k nebu, nego se udario u prsa i govorio: Bože, budi milostiv meni grešniku! Isus sada dodaje: Kažem vam, da se ovaj vratio opravdan kući svojoj, a ne ovaj. Jer svaki, koji se uznosi, ponizit će se, a koji se ponizuje, uzvišit će se.

1. Jedan farizej, a drugi carinik. Obavda su grešnici: farizej na svoj način, a carinik na svoj. Farizej je obolice, prezire druge, vrši slovo zakona, a ne duh, javno posti i moli, da ga ljudi hvala, izvana nastoji da bude krepkastan i pravedan, a iznutra je pun zloće. Objeljeni grobovi, ležnja guljina, tako ih karakterizira Isus i dovlači im: Jao vam! Niti sami idu u nebo, niti drugima daju da im dođu. Silijepi i vode silijepih. Carinici su bili izjednačeni javnim grešnicima, i zato mrženi i prezreni. Imali su u zakupu poreze i carine, pa su kod toga varali i guliili narodu, a sve uz zaštitu rimske vlasti. Iz Sv. Pisma poznamo carinika Mateja, koji je postao apostol i ewangelista, te Zakeja, koji je rekao Isusu: Ako sam koga prevario, vratit ću četverostuko. Farizeji su silno zamjerljavi Isusu, što se družiti s carinicima i grešnicima i jede s njima. Ta dva dakle čovjeka, farizej i carinik, uđoše u храм, da se mole.

2. Farizej se molio: Hvala Ti, Bože, da nijesam kao drugi ljudi. On možda doista nije bio ni razbojnik, ni nepravdušnik, ni preljubnik, ni varalica, kao ovaj carinik, a dopustimo, da je postao i davao dečmu, kako se hvalio. Pitamo se, u čemu mu dakle njegova molitva ne valja. Ne valja, što je prezirao grešnike, a do sebe puno držao. Nije bio ponizan, a trebao je, da bar pred Bogom prizna, da nije po sebi ništa, nego što ima dobro, da je to sve dar Božji. To nije činilo, zato mu molitva nije valjala. — Pitamo se, nema li i u nama farizejskoga duha? Nije li i nama mlo i ugodno, kad se sjetimo da smo kakvo dobro ili djelovanje učinili, pa mjerimo sebe s drugima i mislimo: ipak sam bolji od drugih. Ne dajmo da takav farizejski duh pusti u našoj duši duboko korenje. 3. Carinik se molio: Bože, budi milostiv meni grešniku! Ovo je prava molitva: priznanje grijeha u poniznosti i molba za oprostjenje. Ovakva molitva došije do nebesa i diča srce Božje. Svevišnji je na ovakvu molitvu razoružen i ne preostaje drugo, nego oprostiti. I mi smo u tom slični Bogu. Kad nas netko uvrijedi, pa iz toga moli za oprostjenje, priznavajući svoju pogriješku, možemo li se dalje na nj srditi ili mu se čak osvetiti? Ne, mi smo oprančani. Ako mi tako radimo, koji smo ograničeni nesavršeni, kako ne će Bog, koji je savršen i pun ljubavi i dobrote. Zato je carinik otišao opravdan.

4. Svaki, koji se uznosi, ponizit će se, a koji se ponizuje, uzvišit će se. Najljepši primjer ponizivosti je naš Spasitelj, Bio je sin Božji, a uzeo je oblik slugu, živio je veoma priprosto, snizivao se do najneznatnijih ljudi: siromaha, bolesnika, grešnika i djece, te se s njima družio i napokon umro smratnom smrću na križu. A govorio je: Tko hoće, da bude najveći među vama, neka bude vaš sluga. Učinite sve, što vam je naloženo, kažite: slugo samo beskorisni. Učite se od meze, jer sam blaga i ponizna srca.

O Isuse, učini srce moje po Srcu svojem!

DVA KATOLIČKA SVEČENIKA se nalaze na listi osoba, koje je japanska vlada prihvatila za njihovo podvratno zauzimanje u borbi protiv tuberkuloze. Prvi je Francuz Josip Flajuc, župnik katedrale u Tokiju, koji je ustanovio dva sanatorija za tuberkulozne, jedan Orfanotrofij za djecu tuberkuloznih roditelja i nekoliko dispanseru. O. Flajuc je osim toga utemeljio kongregaciju sestara Sv. Bernardice, koje se bave njegovanjem tuberkuloznih bolesnika. Drugi svećenik je Japanac Tokuza, koji je umro 1939. I on je ustanovio pomoću nekih svjetovnih sestara jedan sanatorij. Kasnije je on ove svjetovne sestre odlučio, da utemelje redovničku kongregaciju, koja sada broji 3 sestre s vječnim zavjetima, 13 sestara s vremenim zavjetima, 6 novakinja i 6 postulankinja.

U MARIJU NETTUO, rodom mjestu sv. Marje Goretti, na svečan način je proslavljena 50. godišnjica njene mučeničke smrti u prisustvu kardinala msgra. Pizzardo. Godišnjica smrti ove svetice blagoslovljena je dan 6. rujna. Na blagdan sv. Petra i Pavla kardinal Pizzardo je blagoslovio novu kapelu i novi oltar u fast male Svetice, koji su podignuti u avetištu Majke Božje od Milosti u Nettumu.

Sveta Suzana

Sv. Suzana je kći sv. Gabinija i sinovica pape sv. Kaja. Oni su bili rođaci cara Dioklecijana. Poslije poroda Suzana njezina je majka umrla, a otac Gabinije postao je svećenikom. Odogjio je svoju kćer u ljubavi i u strahu Božjem. U petnaestogodišnjosti Suzanu je zavjetovana svoje djevičanstvo Gospodinu Isusu Kristu.

U to vrijeme umrla je Valerija, Dioklecijanova kći, a supruga cesara Galerija. Car Dioklecijan je odlazio, da daje Galeriju za ženu Suzanu, svoju rođakinju. Zato je povjerio svojom nećaku Klaudiviju, da tu stvar uredi. Gabinije i papa sv. Kajo nisu htjeli odlučiti o toj stvari bez Suzane. Ona se je toj ženidbi najodlučnije usprotivila, jer se je sva posvetila samo Kristu i samo Njemu želi ostati vjerna pod svaku cijenu.

Klaudivije nije mogao razumjeti, kako Suzana može odbiti ženidbu sa samim cesarom. Kad je čuo, da je ona kršćanka, dao se i on poučiti u vjeri, sv. Kajo ga je krstio i on postao revan kršćanin.

Dioklecijan se međutim začudio, što Klaudivije ne dolazi, da izvjesti o Suzani, i poslao k njemu njegova brata Maksima. Kad je Maksim čuo, kako se Klaudivije obratio, prigrlilo je i on kršćansku vjeru. Sve su dojavili caru Dioklecijanu. On je zapovjedio, da Klaudivije i Maksim žive spale u Ostiji, a Gabinija i Suzanu bace u tammicu. Dioklecijan je na to zapovjedio carici Priskji, svojoj ženi, da nagovori Suzanu na ženidbu s cesarom Galerijem.

Kad je Suzano ušla k carici, duboko joj se poklonila, a carica ju je ljubazno pozdravila riječima: »Budi uvijek radost Isusa Krista!« i carica je bila polajna kršćanka. Ove su se dvije kršćanke neprestano molile Bogu i razgovarale o vjerskim istinama.

Kad je car vidio, da je Suzana nepokolebljiva, dao ju je odvesti kući i savjetovao Galeriju, da je na silu odvede za ženu. Cezar Galerije je ušao u njemu kuću, ali je opazio kroz djevojač stajanoz anđela i sa strahom se povukao. Dioklecijan je ovo pripisvao čaroliji. Zapovjedio je čamniku Macedoniju, da prišli Suzanu da žrtvuje bogu Jupitru. Suzana je odvratila svoje lice od kipa boga Jupitra i molila Boga da je čuva. Razbježniji Macedonije odbratio joj je mačem glavu, prema carevu nalogu. To je bilo 11. kolovoza 295.

Carica je zahvalila Bogu, što je za zavijek okrunio vjernost njezine prijateljice. U noći je pokupila njezinu krv i tijelo, i sahranila u katakombi sv. Aleksandra. Kad je Crkvi bila dana sloboda, bila je na mjestu mučeništva podignuta crkva sv. Suzane. G. 1603. dao ju je papa Klement VIII. temeljito obnoviti. Danas je to kardinalska crkva.

Sv. Gabinije je također podnio mučeništvo. Sv. Crkva slavi njegov spomen 7. veljače. Njegov spomen sv. Kajo bio je mučen g. 296. nakon trinaest godina pontifikata.

Crkva ga spominje zajedno sa svetim mučnikom papom Soterom 22. travnja.

SREDINA „BAKONJA BRNE“

Budući da se film »Bakonia Brne« ponovno iznosi pred javnost, smatramo uputnim, da se u kratko osvrnemo na sredinu, u kojoj je nastao.

Simo Matavulj-Bakonia u »Bilješkama jednog pisca« opisao je svoj boravak i uzgoj ka kaledura u pravoslavnom manastiru Krupa pod Velebitom, kod strica Serafima, starješine tog manastira. Tu je orisao i strica i drugo osoblje u manastiru, u upleo je i stvari, koje nisu na čast sredini, kojoj se nalazio. Na nečiji pozicij kanjanje je promijenio mjesto zbiljavanja prenio ga na franjevački samostan Visovac, davši romanu ime »Bakonia Brne«. No stvar je proveo tako presperton, da mu je roman postao nekā mješavina, karikatura, koja, međutim, u nečasnom svijetlu prikazuje visovačke Franjevce.

Privedivši filma, izrađujući filma prema tom romanu, sve su to pojačali i u temelnu košnja drugo, tako da franjevački samostan Visovac predstavlja vrlo odvratnu sredinu.

Pisac romana već je odavno prestao usjećivati čitatelje s takvim književnim umjetninama. Ako on slučajno nije znao, ali priredivači filma morali su znati za knjigu o S. Zlostića: »Frančovi države Prave. Odkupitelji i hrvatski puk u Dalmaciji«, jer je izasjela u Zagrebu g. 1888. T. J. nešto kasnije nego bi se imale one nepodopštine zbitvati na Visovcu. U toj knjizi Zlatović na više mjesta opisuje, kako je od tog vremena prošlo 180 godina i Franjevci još uvijek, u usponu kod divnog prizora, svake godine na Veliki petak izvoze na jednu i drugu obalu Krke brojeve brašna i kruha, i starješina svom rukom dijeli svakom u glavu po krušac begovicu i oku brašna. Kako god siromaha dođe, svaki dobioje, makar majke donosile na prsima ili za ruku vodile po 3, 5 i 7 djece. Redovito je dolazilo sa sjeverne strane do 400, s južne strane do 200 osoba. Kaže, da je i on, kad je ondje bio starješinom, imao svidjelo, je za 4 godine na Veliki petak svojom rukom vršio taj lijepi običaj kršćanske i redovničke ljubavi.

Na str. 453.—458. donosi još dvije zgrade. God. 1878. slavila se na Visovcu 300-godišnjica, što se je Visovac prozvaao Gospičin otocičjem, zapravo od dolaska Franjevaca na Visovac, kao i 200-god od njihova povratka na Visovac za kretskog rata 1645-1669. Tom prigodom, 2. kolovoza, ogromno mnoštvo naroda sa svjetlovnom i crkvenim pravcima na čelu skupilo se za »Visovac Dalmatinski« novinstvo, napisao K. Demčić. »Narodni list«, pisali su vrlo pohvalne članke, a narodni zastupnik Mihovilo Pavlinović izrekao je divan govor o djelovanju Franjevaca na Visovcu, odobrivši narodu »Baba«, sad su štili i prevodili u tursko od Zrmanje do Neretve i uz neizrecive žrtve spalili hrv. narod i zapadnu kulturu u Dalmaciji.

Iste godine samostan Visovac pohodio je i vrhovni starješina franjevačkog Reda O. Bernardin iz Portugorua. 26. listopada napisao je u knjizi posjetnika Visovca najljepše pohvale za svoje sinove na Visovcu. Krv. Demčić je u tom, poslao je starištvu provincije pismo, u kojem je ostalim pisao: »Moje pohod kod vas, predragi sinči, bio je na radost mom očinskom srcu, više nego sam se mogao nadati. Vašu dobroćudnost, pouzdanje i sirovsku ljubav naprama meni nikada ne ću zaboraviti. Velike su vaše zasluge u dobru, koje činite kršćanskom puku pored tolikih truda i tolikih nezgoda. Sve me je mnogo utješilo i ponukalo, da vas pohvalim pred svima.«

Bakonia je bila sredina Visovca u doba, kad bi se u njemu zivala nečasnost romana i filma »Bakonia Brne«. Zar njihovim autorima služi na čast, što su je onako izobličili i s njima opet i opet izlaze pred javnost? Zar se tako nagrađuju zasluge za narod?

KATOLIČKI EPISKOPAT u Južnoj Africi održao je konferenciju pod predsjedništvom Msgra. Lucasa, apostolskog delegata u Južnoj Africi. Konferenciji je prisustvovalo 25 nadbiskupa i biskupa. S konferencije su biskupi izdali izvaju, u kojoj su osudili rasističku politiku diskriminacije pučanstva, koje nije evropskog podrijetla. U izvaji se kaže, da celokupno stanovništvo, bez obzira na rasno podrijetlo, ima pravo na ekonomsku, socijalnu, kulturnu i političku ravnopravnost.

25.000 VOJNIKA i oficira francuske vojske hodočastilo je Marijinu svetištu u Lourdes pod vodstvom kardinala Sallego i pariskih nadbiskupa msgr. Felina. Gaudilivo je bilo gledati, kako za vrijeme svećeničke pontifikalne sv. Misa, koju je služio kardinal Sallego vojnici i oficiri pristupaju sv. Pričesti, koji je dijelilo nekoliko desetaka svećenika. Za vrijeme ovoga hodočašća Dr. Leuret, šef lurdskog liječničkog ureda, održao je konferenciju, na kojoj je govorio o radu ovoga Ureda. Hodočašće je završeno svećenom euharističkim procesijom, na kraju koje je pariski nadbiskup msgr. Felin održao vojničku govor, koji je završio molitvenom Besjedom Djevičji, da francuski vojnici budu graditelji mira, a ne žrtve rata.

Oblikovanje i uzgoj savjesti

(Nastavak govora sv. Oca Pija XII.)

Božanski pedagog Isus Krist našta naša bolje od ljudi procvjetati u duše i beskrainom savršenomcu svoga Srca punog-dobrote i ljubavi privući ih svojoj ljubavi.

Možda je apostol naroda sv. Pavao propovjedao gradivši? Snažnim uvjeravajućim dušama, otkrivajući otačevanu ljepotu svrhanost svjetla, on je objašnjavao veličinu i sjaj kršćanske vjere, bogastvo, bog, blagoslov i sreću, koje ona u sebi sadrži, predstavljajući je dušama kao dostojni objekti kršćanske slobode, kao neodvojivo svrhu čistih znanosa ljubavi. Međutim, Njegove su lato tako i opomene kao ove: »Radite na svome spasenju sa strahom i drhtanjem«, iz Njegova pera su izašle visoke moralne zapovijedi, naloženje ljubavi vjernicima, bilo onima prosječnim inteligencije, bilo pak u velike osjetljivim dušama. Uveliki dakle riječi Krista i Apostola kao strogoj zapovijedi, da bi im možda trebalo reći, da je današnja Crkva više sklona popuštavanju, nego strogošći? Tako, da optužba o strogoj oštrocit Crkve, koju »novi moral« predbacuje Crkvi, u stvarnosti u prvom redu udara samu poštovanu Osobu Kristovu.

Svijesni radi toga prava i dužnosti Apostolske Stolicе, da autoritativno intervjentira u moralnim pitanjima kada je po potrebi, mi smo u našem govoru od 20. listopada pr. g. stali sebi u zadatak, da počimo savjesti o pitanjima bračnog morala. S tim autoritetom izjavljujemo danas odgojiteljima i samoj mladeži, da božanska zapovijed o čistoci duše i tijela u svojoj punoj punini vrijedi i za današnju mladež. I današnja je mladež moralno obavezana, da se sačuva čista i ona je s pomoću milosti to u mogućnosti postići. Odbacujući dakle kao pogrešno tvrđenje onih, koji smatraju, da je neizbježno pad u godinama puberteta i uslijed toga, da se taj pad ne smije smatrati teškim slučajem, kao da ne bi to bio teški grijeh, jer redovito, nadovezuju oni, strast oduzima slobodu, koja je potrebna, da bi nekā čin bio moralno ubrojiv.

Naprotiv dužno je i mudro pravilo, da odgojitelj toplo i jasno stavi pred oči mladeži zapovijed kao takvu u cijeloj njezinoj strogošći i ozbiljnosti božanske odgojne, koju propuštaju, da prikaze istoj mladeži moralno vrijednost čistote na taj način, da je uvjeri, da čistota treba ljubiti i želiti već raditi nje same. Na taj način će on mladež uvjeriti da treba izbjegavati grešnu progodu, ojačat će je u borbi, težnju koje joj ne će zatajiti, navesti će je, da hrabro privući žrtve, koje traži krepkost i opominjat će je, da ustraje i da ne padne u pogibelj, da već u početku položi oružje i da bez otpora podlegne zlim navikama.

U JAVNOM ŽIVOTU

Još više nego u privatnom životu danas ima mnogo njih, koji bi htjeli isključiti iz područja moralnih zakona javni, gospodarski i politički život, vanjsko i unutarnje djelovanje javnih oblika u ratu i u miru, kao da na tim područjima Bog nema što, bar odlučno, reći.

Emancipacija vanjskih čovječjih djelatnosti, kao nauke, politike i umjetnosti, nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona uopće nema nikakvog odnosa s moralom, pak se kaže: umjetnost je samo umjetnost, ona nema nikakvog posla s moralom niti s katoličkom vjerom, jer ona je vanjska pripadajućim im autoritetom na njihovu području, prema kojoj se one izvajno isključuju po svojim vlastitim zakonima, premda se dopušta, da se ovi redovito podudaraju s onim moralnim. Iznosiv se n. pr. umjetnost, za koju se nijeće ne samo, da bi na bilo koji način bila ovisna od morala, već se tvrdi, da ona

Prividne veličine zvijezda

Po sjaju zvijezde, kako se vide sa Zemlje, dijele se zvijezde na klase ili razine. Najsjajnije zvijezde, njih dvadeset na čitavom nebu, spadaju u prvu klasu i označuju se kao zvijezde 1. veličine. Od njih nešto manje sjajne smatraju se kao zvijezde 2. veličine, još slabijeg sjaja ubrajaju se u klasu 3. veličine, zatim dolaze slabije zvijezde 4. do 6. veličine. U klasi 6. veličine spadaju zvijezde, koje normalno oko pod povoljnim atmosferskim prilikama još može vidjeti.

Ova podjela zvijezda u razine po prividnoj veličini produžena je kasnije i na teleskopske zvijezde, tako da današnji najveći teleskopi pokazuju zvijezde čak do 20. razine. Podjela zvijezda u prividne veličine po sjaju onliva se na pravilu, da zvijezde niže klase sjaju 2 i pol puta jačom svjetlošću od zvijezda naredne klase. Prema tome stoji činjenica, da se od svake veće klase vidi na nebu otprilike 2 i pol puta više zvijezda od prethodnije klase.

Ova je podjela kasnije usavršena, te su zvijezde, koje su u početku označivane samo cijelim brojevima, dijeleone dalje u desete i stote dijelove, tako da su n. pr. zvijezde, čiji je sjaj bio između prve i druge veličine, stavljene u jednu podklasu prividnih veličina prve i druge veličine 1.1, 1.2, 1.3 do 1.9. Pošto su neke zvijezde svjetlije od prosječne zvijezde prve veličine, to je podjela nastavljena od 1 do 0, pa i ispod nule, tako da se n. pr. Sirius označuje — 1,6 (minus 1,6), što znači, da je on za 1,6 klase svjetliji od zvijezde prve veličine. Radnje astronoma tako su točne, da je svaka zvijezda, koju mi vidimo prostim okom, ne samo u katalozima zvijezda i zvijezdanim kartama popisana, nego je svakoj zvijezdi, na temelju stvarnog motrenja s instrumentima sasređene točnosti određena njezina prividna veličina.

Motrimo li nebo u vedroj bistroj noći, kad ne smetaju ni mjesecina, ni umjetna rasvjeta, izgleda nam broj zvijezda gotovo neizmjeran. Pa ipak uzevši zvijezde svih prvih 6 klasa, dakle sve, što se u prostom oku mogu vidjeti, ima ih na čitavom nebu oko 5.000. Mi najjednom možemo motriti samo zvijezde na polukugli nebeskoj, koja nam je nad obzorom, pak se stoga taj broj smanjuje na 2.500 zvijezda. Ako uzmemo u obzir, da su zvijezde u blizini ekvatora zastire u magli, to je još jačano, da je broj zvijezda, koje su u određenom času motrenja vidimo pred sobom, još manji. Ukupni broj zvijezda, koje najjednom prostim okom možemo vidjeti na svodu nebeskome, cijeni se na 1.500 do 2.000.

Naši su stari već prije nekoliko hiljada godina primijetili u sastavu zvijezda oblike raznih poznatih predmeta, pa i živih bića, kao: trokute, četverokute, slova, pehar, koka, lađu, zmaja, štipavca, strijelca, i t. d., pak su im nadajnući imena i vezali za njih svoja prava (legendi), od kojih su do danas neke još sačuvane.

Od davnih vremena zvijezde su u duhu na taj način grupisane u razne slike, predmete, životinje i mitološke junake. Neke od ovih skupina izgledaju nelogične i teško se mogu raspoznati, ali da se ne bi napravila zbrka u tomeučanju, one nisu mijenjane, već je ostao netaknut taj davni raspored. To nije ni potrebno mijenjati, jer je glavno da se upoznaju grupe, ma kakve bile, a zvijezde same za sebe u svjetlosti našeg današnjeg znanja imaju svoje stvarno značenje i pobudu daleko većeg zanimanja.

U 17. stoljeću objavio je njemački astronom Bayer svoje zvjezdane karte, u kojima su svjetlije zvijezde svake grupe bile označene slovima grčkog alfabeta (Alfa, Beta, Gamma, Delta i t. d.). Za daljnje manje zvijezde upotrebljen je latinski alfabet, pa napokon i arapski redni brojevi. Od tada su zvijezde, koje izgledaju slično, često po našem planetu sve vidljive od početka i da će sve vidjeti do posljednjeg živog bića na Zemlji, pa i u netaknutoj Zemlji — u tom se svagda gubim, gledajući u tihom ućivanju zvjezdano nebo.

Naše je Sunce jedno od srednjih zvijezda u svemiru, i kada bi se n. or. udaljilo od nas na daljinu gdje se nalazi sjajna zvijezda Vega (udaljena 27 godina svjetlosti), mi bismo ga vidjeli kao jednu malju zvijezdu 2. veličine, a naša planeta među koje spada i naše Zemlja, ne bi mogli iz ovakve daljine otkriti ni najveći

Iz kataloškoga svijeta

MSGR GABRIEL FIGUET, biskup Clermont-Ferranda u Francuskoj, preminuo je početkom mjeseca srpnja. Msgr Figuet poznat je po svom stavu za vrijeme najveće okupacije Francuske tokom Prvog i Drugog svjetskog rata. G. 1944. bio je interniran u logoru Dachau. Poslije rata odlikovan je od francuske vlade ordenom Legije Časti.

BISKUP OD MAINZA O EKUMENSKOM PITANJU. Biskup od Mainza Msgr Albert Stroh uputio je nedavno vjernicima svoje biskupije pastirsko pismo o problemu «ekumenizma», to jest pokreta protestanata za ujedinjenjem s Katoličkom Crkvom. U svojoj poslanici, msgr Stroh iznio je povijest ekumenskog pokreta u Njemačkoj i naveo brojne primjere dobre volje protestanata da se približe Katoličkoj Crkvi. Protestanti uvode usmenu ispovijed, štovanje Bl. Gospe i t. d. Biskup Stroh pozvao je svoje vjernike, da mnogo življe prate probleme približavanja protestanata Katoličkoj crkvi.

POSLEDNJE RIJEČI BISKUPA FAULHABERA. Neposredno prije svoje smrti pokojni kardinal Faulhaber uputio je svojim vjernicima poslanicu, u kojoj je obradilo važne materijalne potrebe, koje su biskupiji potrebne za popravak i gradnju novih crkvi. Upravo u posljednjim rečenicama svoje poslanice kardinal Faulhaber je istaknuo djelovanje Pape Pija XII. za Njemačku i za cijelo čovječanstvo. «Papa Pijo XII. je onaj, kazao je kardinal Faulhaber, koji radi za mir u svijetu i za spas kršćanske kulture».

U GLAVNOM GRADU belgijskog Konga Leopoldu otvara se katoličko sveučilište, koje će imati medicinski, pravni i poljoprivredni fakultet te višu školu za profesore ielike. Proforski zbor će biti sastavljen od profesora i katoličkog sveučilišta u Louvain-u, a samo će sveučilište voditi o. Isusove. Prema najnovijim statističkim podacima Belgijiskog Konga broji 15.000.000 stanovnika, od kojih 3.964.000 katolika. Katolički svećenici ima u Belgijiskom Kongu ukupno 2.302, od kojih su 1983 Belgijancina, a 339 domaći sinovi.

OBJELTNICA PAPINSKIH SOCIJALNIH OKRUŽNJA U mnogim industrijskim središtima Kanade proslavila se ove godine dne 18. svibnja objeltnica papinskih socijalnih okružnica «Rerum novarum» i «Quadragesimo anno». U Montrealu je Pučki Socijalni Institut organizirao veliki javni borb u gradskom perivoju, kome je pribivalo mnogo hiljada ljudi. Glavni govornici bijahu predsjednik Konfederacije katoličkih radnika u Kanadi i predsjednik Stručnog udruženja industrijalaca. Na zborovanju su govorili i gradonačelnik Montreala, kao i tamonojni katolički nadbiskup Msgr Leger. Svi su naglašivali važnost crkvene socijalne nauke.

KATOLIČKI ŽIVOT U EGIPTU. Javlja ju iz Kaira, da se u lipnju o. g. ustrojila ondje Katolička centrala za kino. Ta centrala imade svoje vlastite prostorije, koje je u prisutnosti biskupa Msgrs Collina blagoslovio častni ctac Kustos Svete Zemlje.

Udruženje katoličke omladine organizuje je u Kairu sastanke omladine sa starijim i iskusnijim katoličkim muževima. Mladi iznose probleme, koji zanimaju omladinu. Stariji im pomažu svojim znanjem i iskustvom. Tako se ti sastanci vrše s ozbiljnom i bratskom ljubavlju.

Mjesec svibnja položio je častni ctac Puccio, kustos Svete Zemlje prvi kamen za gradnju centralnog franjevačkog samostana koptskog obreda u prisutnosti patrijara koptskog obreda Marka II., kao i u prisutnosti biskupa Msgra Ivana Cayera te mnoštva katoličkog pučanstva. Taj se samostan nalazi u samoj Aleksandriji.

POVODOM 25-GODIŠNICE proglašenja svetom Terezije od Djeteta Isusa organizirana je u Lisieux-u misailska izložba o domaćem kleru i redovništvu o misijama.

teleskopu. Sve su te zvijezde sunca poput našega, središta svijetla i topline, koja mogu imati planete sa životom na njima. Slavni astronom, matematičar i fizičar, otkrivač zakona gravitacije Isaac Newton (Milton) komu na robu stoji napisano da je najveći um i ures ljudskoga roda, kazao je: «Ako je svaka zvijezda stajaćica središte jednog sunčeva sustava, koji je sličan našem, onda je čitav svemir, koji je očito uređen po jedinstvenom planu, carstvo jednog i istog Vladaoča. Iz toga slijedi, da je Bog, živi, mudri, svemogući Bog, nezmierno savršeno biće. Knie stoji nad svima.» A učenjak svjetskog glasa Mihailo Pupin L. (umro 1942. godine) kazao je: «Mislimo pred čitve mogućnosti, ili vjerovati da svemir, nelikovitni red i zakon u njemu, tesu nprsto posljedice silepteg služaja, ili da su posljedice jednog Uma. Ja vjerujem u božanski Um.»

«SPECKPATER» — pod tim imenom poznat je u Njemačkoj presretnaččin O WERENFRIED VAN STRAATEN, iz samostana Tongerlo u Belgiji. Odmah poslije svjetska rata propovjeda je Njemačkoj i vidio onu nevjerovatnu bijedu. Vidio je, da te ljude, prije-neko što bi im se mogla propovijediti Božja riječ, treba spasiti od gladi i smrzavanja. Stoga je pošao po selima i gradovima Belgije, Nizozemske i Luksemburga i skupljao po najprije slaninu kao najhranljiviju masnoću, i skupio uroz 150.000 kilograma slanine. Njom je tisućama ljudi doslovno spasio život. Tako je i dobio ime «Speckpater». Nije su stao skupljati tekstil i spabrao 400.000 kilograma tkanina, spasaavajući otpe ljudje od zime i bolesti. Razdijelio je to u prvom redu među Nijemce koji su iseljeni a Istoka, te nisu imali ni keča ni kućista. Ali nevolja je bila još veća u duhovnom pogledu. Stoga je skupljačka djelatnost O. Werenfrieda ošla i dalje. Uskoro je mogao nabaviti 100 «dučki» automobila, a zatim i 15 pokretnih kapelica. Tim vozilima mogli su duhovnici obilaziti rastrkane beskućnike i vršiti među njima pastvu. Ali najdivnije je to, što je skupljena za bivše «neprijatelje», u zemljama, kojima je Njemačka okupacija nanijela mnogo zla. Milosrdje je bilo jače od zle. Nije li to najbivša priprava za pravi mir među čovječanstvom?

APOSTOLAT BOLI. God. 1931. pozvao je prvi puta Msgr Franco Carminati, sada ravnatelj nacionalnog Udruženja misionarskog klera, bolesnike, koji pate od dugih i kroničkih bolesti, da se udruže u duhovnu asocijaciju, u svrhu, da svojim patnjama ponuče misionarski apostolat. Njegov poziv nije ostao bez uspjeha. Već g. 1932. na Duhove osnovalo se Misionarsko društvo bolesnika pod imenom «Gloriosa Missionaria dei Malati». U samom kraju upisalo se u društvo sedam hiljada bolesnika.

Kada je dne 2. srpnja iste godine papa Pijo XII. primio u audijenciju izaslanike ovog Društva bolesnika pohvalio je njihovu nakanu, što žele svoje boli prikazati Bogu za uspjeh pravih misionara, pa je zamolio, da prime u istu svrhu i njegove lične patnje i boli.

Društvo apostolata bilo proširilo se doktora izvan Rima po drugim biskupijama i dijele i dva milijuna. Ove godine, g. 1952. bilo je prikazano u 156 biskupija. Ono se proširilo osobito u Francuskoj, Španjolskoj, Njemačkoj te u Americi. Nakon 10 godina ostanaka brojilo je društvo do 400.000 članova, dok ih danas imade više nego jedan milijun. Članovi društva doprinose svoje patnje Bogu po načini Svetoga Oca, za ustrajnost kršćanskijh naroda u svetoj vjeri i za proširenje Kristove nauke među poganima.

Doista plemeniti zamisao! Nema sumnje, da je milosrdje Bogu uzeti u obzir kao dobroje i teške, stitljivo podnesene patnje.

SVETI OTAC PIJO XII. primio je koncem svibnja o. g. u privatnu audijenciju gospodina Juan Salceda, ministra zdravlja na Filipinima, zajedno s pratilcem.

MSGR FILIP SERVULUS DESBRANLEAU umro je dne 28. svibnja 1952. On je prvi nadbiskup i metropolit u Sherbrooku u Kanadi. Roden je 3. travnja 1882. Za svećenika je zaređen 1908.; za naslovnog biskupa 1937. Dne 13. veljače 1941. postao je biskupom u Sherbrooku s naslovom nadbiskupa. Dne 2. ožujka 1951. povišena je njegova stolica na metropoliju, tako da u njemu umro prvi metropolit te kanadske crkvene pokrajine.

GROF CARLO CONSTANTINI umro je u Rimu dne 28. svibnja 1952. On je bio glavni podpredsjednik Udruženja za prijevot bolesnika iz Italije u Lour d'Avona svetišta Italije i umro je u posebnim blagoslovu Svetog Oca. Bio je uvažena ličnost Italiji. Prof. Constantini bio je dekan Kolegija nasilaca Svetog Oca. Bio je uvjeren, praktičan i pobožan katolik, koji je sudjelovao u premonigim rimskim katoličkim društvima. Svetomu Ocu bio je lično drag, zato se mnogo zanimao za njegovo zdravlje. Pokojnik je umro na glasu svetosti.

BIBLIČKI INSTITUT U RIMU. U Rimu postoji posebno naučno tijelo za bibličke nauke. To je kao zasebni bogoslovni fakultet, koji imade pravo dijeliti akademске česti: bakalauraet, licencijati i doktora. Oni koji polaze tu školu, mogu da rat. Oni koji polaze tu školu, mogu da se na svršetku svojih nauka, podvrgnu svim istom usmenim i pismenim ispitima. Ispiti se vrše u vatikanskoj palači u «Sala di Paramenti». Dne 14. 15. i dne 28. svibnja ove godine objavljene su promocije ovogodnjih absolventa. Tih je bilo iz raznih biskupija, kao Benevent, Compostella, Genus, Malta, Kanada, Amerika. Sliedeći ispiti bit će u studenom ove godine.

JUBILEJI ARHITEKTA JOZE PLEČNIKA

Ljetos je Arh. Jozu Plečniku navršio 80 godina svoga života. Jubilejac je poznat kao jedan između prvih arhitekata Evrope. On je ne samo graditelj, nego i umjetnik i stvaratelj. Nakon prvog rata, sovetski režim je vlada Čehoslovačke republike reštauraciju Hradčanu. Njegova su djela mnogobrojna a sva puna umjetničkog stvaranja, sve je prohodljivo. Radio je na svim područjima, najviše na crkvenom. Kako je on čovjek žive vjere, to se u crkvenim umjetninama i snažno zasađa. Ljetos je u Ljubljanski katedrali uređen njegov tron za biskupa. Divna umjetnina, puna duha, a i ako je to moderni stil, ipak je potpuno prilagođen katedrali. Osobito mu je djelo novijeg vremena crkva u Stranlu kod Kamnika. Tu se vidi, da je on doista pobožan stvaratelj, odličan arhitekt. Taj veliki čovjek svaki dan sluša sv. Misu, prima sv. Pričest i medita.

Za njegove mnogobrojne zasluge odlikovan je počasnim doktoratom Ljubljanske i Bečkog tehničkog fakulteta.

U našim krajevima imademo njegovih otkrivenih nacrtu: Crkva naše Gospe Luridske u Vrbančevu ulici, župna crkva sv. Josipa u Trzinu, katedrala u Zagrebu, Vekalni je njegov nacrt za crkvu sv. Srca Isusova, kao proširenu Baziliku Majke Božje Bistričke. Načinio je i posve originalan nacrt za oltar Hrvatskih Blaženika u zagrebačkoj katedrali.

Jubilarcu izrazujemo svoje čestitke!

SREBRNI PIR

(Nastavak sa str. 2.)
Se do najviše stepenice oltara i klekta. Svećarici su zadrtihla ramena. Svećenik se okrenuo malo i stao govoriti unučiti, koji je mlada majka i sama još vitka i sveža kao djevojka) pripremila za prvu sv. Pričest na dan srebrnog pira bačikina. Djelo je izmenadno pogodilo u bačiku i sagno glavu. Bačika je bristala suze. — I ja. — Nisam se stidjela ih suza, a opazila sam da su i ostali, koji su bili prisutni u crkvi, postali sudionici radosnog uzbuđenja.

Svećenik je govorio malo o sreći djeteta, kojemu u dušu prvi puta dolazi Krist pod priliku u bijeloj Hostije, upozoravao je na lijepu bijelnu, u koju ju je majka opremila za tu veliku svečanost, i kako treba biti duže sačuvati od mirja grijeha za dobroga Isusa.

Pričestio je dijete, a tada čitavu obitelj...
Još sam ih jednom vidjela pred crkvom nakon Mise: visokog, ozbiljnog muža s duboko urezanim borama na čelu i oko ustiju, — crtama, koje brige ućrtavaju na ljudskom lici, i ženu, koja je zamijenila mirtin bijeli vjenčic sa prosledom kosom, a opet oboje još snažnih, svežih, smirenih i radosnih. Možda su bili putem kako sretniji nego prije 25 godina, jer su pred njima korakirala odrasla djeca, a za rukom su vodili malenu curicu u bijelnu. Ne znam, tko su bili ti ljudi. Zašli su za ugao. Bilo mi je tno. — Možda ih više nikada neću sresti.

No, ako budu slučajno čitali ove retke, ja ih molim da prime i moje najbolje, — i da budu uvjereni da su toga sunčanog jutra mnogo blistavih zraka duševnog svijetla poklonili jednoj ženi. M. S.

NAŠI JUBILARCI

FRANJO MATOŠIĆ proslavio je dne 27. srpnja o. g. 80. rođendanepti — rubinski — jubilej misništva. Roden 21. studenog 1864. Zaređen za svećenika 1887. Dugi je niz godina župnikovo u Čučerju kod Zagreba. Vršio je uz službu župnika i čekašnu dužnost. Odlikovan je najprije ošću za časnog prjesidnika Nadbiskupskoga duhovnoga stola, a onda časnim kanonikom zagrebačkoga Kaptola. U visokoj svojoj starosti još i sada vrši dužnost upravitelja penzionosn fonda zagrebačke nadbiskupije. On sra mu čestitamo!

MSGR. TADEJ MIHACEVIĆ, župnik i dekan u Lukavcu kod Tuzle, proslavio je čitnu svoju sv. Misu 30. lipnja o. g. i Roden je 5. veljače 1902. Službovao je kao župnik u raznim mjestima. Svoj je jubilej proslavio skromno, u krugu svećenstva i svoje rodbine. Imadete rodbinu i svjetla, i za to uvijek slava, vedar i stovaj od svećenstva Ljubljani od naroda. Sređeno čestitamo!

Naši pokojnici

JOSIP PETRAK, župnik u Odrj kraj Zagreba, umro je 18. srpnja o. g. i Roden je g. 1886. u Vukovaru. Zaređen za svećenika g. 1908. Više godina je župnikovo u Cvjetlinu, a onda u Odrj. Bio je čovjek veoma ozbiljan i savjestan u svojoj službi. Pokopao je dne 21. srpnja u Zagrebu na Mirogaju, Počivao u miru Božjem!